

Trækninger. Naar Trækningerne ere forbi, er der i Virkeligheden ikke Tale om nogen Præmieobligation, der skal leveres, idet Handelen nemlig kun omfatter Præmieobligationer, der høre til Serier, som ere udtrukne i Forvejen, og hvor saa alle Numre blive udtrukne med større eller mindre Gevinst, navnlig med den saakaldte „Mindstegevinst“. Efter, hvad der har foreligget for Udvalget, er det en Trafik, der vistnok drives i temmelig stort Omfang, men som, naar man ser paa den rent juridisk, maa siges ikke at falde ind under Forbudet i § 4 i Loven af 1869, idet der nemlig er Tale om et Køb eller Salg af en Præmieobligation eller en Gruppe af Præmieobligationer. Men som sagt, der bliver aldrig Tale om nogen virkelig Levering af disse Præmieobligationer, thi de ville være udtrukne; og deraf vil det ogsaa afhænge, hvor meget eller hvor lidt der skal betales. I Reglen vil det føre til, at de, der spille i et saadant Selskab, eller hvad man vil kalde det, ofte kun paa $\frac{1}{100}$ eller en anden lille Kvotandel af Obligationerne, i Reglen saa meget mindre, end de have indskudt, hvis de gøre flere Indskud; men selve Obligationerne saa de aldrig. Det var et saadant Forhold, der forelaa for Højesteret i 1879, og som Højesteret ikke mente at kunne ramme. Det har Udvalget nu ment kunde rammes ved de to Vædringsforslag, det har foreslaaet. Det ene gaar ud paa at forbyde Kolportage — et Spørgsmaal, som forresten ogsaa var fremme ved denne Højesterets sag — baade af saadanne Obligationer og af Beviser for Ketten til til at erholde dem, og det andet gaar ud paa at forbyde ethvert Salg af Andele af saadanne Præmieobligationer. Man maa sælge hele Obligationer, men ikke Andele. Derved tro vi i hvert Fald, at de værste Misbrug, der staa i Forbindelse med Præmieobligationer, ville være standsede. — Det kan maasse være noget tvivlsomt, hvad man skal forstaa ved Kolportage eller Omhæring af Præmieobligationer eller Beviser for samme. I det Tilfælde, at et Firma i Kjøbenhavn eller Hamburg, eller hvor det nu har sit Sæde, har sine Agenter, der gaa rundt og slutte Kontrakter med Folk, kan det maasse være tvivlsomt, om de kunne siges at gøre sig skyldige i Kolportage, men det er af de Spørgsmaal, hvor man maa overlade det til Domstolene at afgøre, hvorvidt der virkelig har fundet Kolportage Sted eller ikke. Jeg tror, at man her hjemme i Reglen er nogenlunde vel bekendt med, hvad der skal gaa ind under Kolportage og Omhæring af Varer. Hovedsagen er, at Præmieobligationer eller Beviser for Præmieob-

ligationer blive stillede i Klasse med andre Varer, som det er forbudt at sælge eller udbyde til Salg ved Omhæring eller Kolportage.

Det tredje Forhold, som kunde give og giver Anledning til Ulemper og maasse til Bedragerier, er det, som den ærede Driftsfører berørte, nemlig Salg paa Afdrag. Det have vi dog ikke turdet røre ved, thi dette Afdrags salg, der jo sker saaledes, at Ejendomsretten over den solgte Genstand ikke gaar over til Køberen, forinden han har betalt samtlige Afdrag, er jo en Trafik, der drives ikke alene med Præmieobligationer, men med en Masse andre Ting: Pianoforter, Ure, Cykler o. s. v., og der er ikke nogen særlig Grund, forekommer det os, til at give en Lovbestemmelse netop for Præmieobligationernes Vedkommende. Der er dog den Forskel mellem saadanne Salg paa Afdrag af Præmieobligationer og andre Salg paa Afdrag med forbeholdt Ejendomsret, at i andre Tilfælde bliver i Reglen selve Genstanden overleveret til Køberen. Naar f. Eks. en Cykel sælges paa Afdrag, faar Køberen Cyklen i sin Besiddelse og faar derved en Sikkerhed, som er meget god, naar han nemlig betaler sine Afdrag, er der ingen, der kan tage den købte Genstand fra ham. Naar der derimod er Tale om Præmieobligationer, bliver selve Obligationen ikke overleveret, forinden samtlige Afdrag ere betalte. Det kunde jo maasse nok fra Lovgivningens Standpunkt motivere en Forskel i Behandlingen af disse Afdragsbetalinger og andre Afdragsbetalinger; men det bliver dog et mere almindeligt Spørgsmaal, og jeg tror, at den højtærede Justitsminister vilde gøre sig meget fortjent af Udviklingen, hvis han vilde tage under Overvejelse, hvorledes Lovgivningsmagten overhovedet bør stille sig med Hensyn til disse Afdragsbetalinger. Det er blevet mig sagt, at i den tytte og i den østligste Lovgivning er der endog saa for nylig fremkommet Bestemmelser om Salg paa Afdragsbetalinger, hvorved man navnlig har tilfattet at afstære den Ubillighed, der kan fremkomme derved, at den, der maasse har betalt en Række Afdrag, men saa maa stoppe op af Uformuenhed eller af andre Grunde, mister alt det indbetalte og dog maa levere den modtagne Genstand tilbage. Det er naturligvis et vanskeligt Gebet at lovgive paa, men jeg tror, at der trænges i høj Grad dertil. — Samtidig burde man vistnok komme ind paa at undersøge, om den strenge Vindikationsret bør bibeholdes, som er gældende i vor Lovgivning, og som bevirker, at et saadant Salg med forbeholdt Ejendomsret kan medføre, at Sælgeren tager Tingen